Γιατί σκέφτομαι διαφορετικά: Παρουσίαση περίπτωσης παιδιού σχολικής ηλικίας με Διαταραχή Αυτιστικού Φάσματος μέσα από προσαρμοσμένες παρεμβάσεις Γνωσιακής Συμπεριφοριστικής Θεραπείας.

Μαρία Διαμαντή
Εταιρεία Γνωσιακών Συμπεριφοριστικών Σπουδών

Το παρόν κλινικό περιστατικό αφορά παιδί με Διαταραχή Αυτιστικού Φάσματος (ΔΑΦ), ηλικίας 10 ετών, υψηλής λειτουργικότητας, το οποίο παρακολουθείται θεραπευτικά από την Ε' Δημοτικού έως και σήμερα, στο πλαίσιο εξατομικευμένης παρέμβασης βασισμένης στην Γνωσιακή Συμπεριφοριστική Θεραπεία. Η αρχική κλινική εικόνα περιλάμβανε δυσκολίες στην κοινωνική επικοινωνία και αλληλεπίδραση, περιορισμένη γνωσιακή ευελιξία, δυσκολία οργάνωσης και ιεράρχησης πληροφοριών, διάσπαση προσοχής, εμμονές, καθώς και έντονη δυσκολία στην ρύθμιση του συναισθήματος (ιδιαίτερα στη διαχείριση της ματαίωσης). Παράλληλα το παιδί εμφάνιζε αυξημένο άγχος κοινωνικής αξιολόγησης , απόλυτη σκέψη γύρω από το « σωστό» και το « λάθος» καθώς και δυσκολία στην κατανόηση και λειτουργική διαχείριση κοινωνικών καταστάσεων.Η θεραπευτική παρέμβαση βασίστηκε σε προσαρμοσμένες τεχνικές της Γνωσιακής Συμπεριφοριστικής Θεραπείας με στόχο την ενίσχυση της κοινωνικής κατανόησης, της συναισθηματικής επίγνωσης και της λειτουργικής διαχείρισης κοινωνικών δυσκολιών, καθώς οι συγκεκριμένοι τομείς φάνηκε να επηρεάζουν σημαντικά την λειτουργικότητα και την αυτοεικόνα του παιδιού. Κατά την διάρκεια της θεραπευτικής πορείας, δόθηκε ιδιαίτερη έμφαση στην ενίσχυση της γνωστικής ευελιξίας, στην αναγνώριση, επεξεργασία και έκφραση συναισθημάτων μέσα από την επικοινωνία και τον λόγο. Παράλληλα, σημαντικό μέρος της θεραπευτικής διαδικασίας αποτέλεσε η επεξεργασία της διάγνωσης, η κατανόηση της διαφορετικότητας και η ενίσχυση μιας περισσότερο λειτουργικής εικόνας εαυτού. Η παρουσίαση στοχεύει να αναδείξει την σημασία της εξατομίκευσης και της προσαρμογής θεραπευτικών παρεμβάσεων ΓΣΘ σε παιδιά με ΔΑΦ υψηλής λειτουργικότητας, καθώς και τον ρόλο της θεραπευτικής σχέσης στην διαμόρφωση ενός πλαισίου κατανόησης και επεξεργασίας δυσκολιών. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η σταδιακή μετάβαση του παιδιού από την δυσκολία αναγνώρισης και κατανόησης κοινωνικών και συναισθηματικών πληροφοριών προς την ανάπτυξη μεγαλύτερης αυτοπαρατήρησης, επίγνωσης, γνωσιακής ευελιξίας και ενός περισσότερο οργανωμένου συναισθηματικού λεξιλογίου, που συνέβαλε στην λειτουργικότερη διαχείριση του εαυτού και των διαπροσωπικών αλληλεπιδράσεων.